

Adrià Targa Ramos (Tarragona, 1987) és llicenciat en clàssiques. Ha publicat principalment poesia: *L'exili de Constança* (2008) i *Boques en calma* (2010, premi Gabriel Ferrater). És membre de l'Escola de Lletres de Tarragona. Acaba de publicar –parcialment– el poema *Ícar* a la revista digital *Veus baixes* (www.veusbaixes.cat).

LES PRIMERES FLORS

El vas conèixer un dia com els altres,
quan tenies dos fills, ja, i al darrere
duies més de vint anys de matrimoni.
Però ell deixà de ser aviat com els altres,
i a poc a poc vas començar a endinsar-t'hi,
en ell i en els motels de carretera,
i en les cales desertes, en les nits
d'estiu cap a tardor i de tardor a hivern.
Tot en ell, tot en tu, tot en vosaltres
anunciava que arribaria aviat
una llarga i eterna primavera.
Vàreu fer plans. Volíeu acabar
amb tot per començar amb només vosaltres.
I fou llavors, cap a finals d'hivern,
quan va sonar el telèfon. A través
del cable t'arribava, esmicolada,
la seva veu que et deia que potser
no arribaria mai cap primavera.
La malaltia duraria anys
i molt possiblement no en sortiria,
però aquells plans, aquell acabar amb tot,
els vas guardar al calaix, amb l'esperança
que tard o d'hora la primera flor
s'obriria. Sis anys més tard, com saps,
va morir, i amb ell fou també enterrada
la clau del teu calaix. No se sabia
per què ploraves aquell dia a casa
amb els teus fills. Molt i molt lluny de tu
se celebrava un funeral tot ple
de gent on cap dels vius no et coneixia.
Dies més tard, com sempre d'amagat,
t'hi vas trobar per última vegada
a Barcelona, allí, en aquella mena
de cementiri immens que dóna al mar.
I vas deixar-li sis roses vermelles
en record d'aquells anys, per demostrar
que res no pot parar la primavera,
que mai no és tard per les primeres flors.

Adrià Targa Ramos

HABITACIÓ 227

Un raig de llum al passadís delata.
M'hi apropo. Tu fulleges algun llibre
dins de l'habitació, i pares l'esquena
a la porta entreoberta des d'on miro
amb un afany desmesurat de veure't.
M'amago en la fosco del passadís
hores i hores, i no pots girar-te
ni jo apropar-me a tu: hi ha una barrera
odiosa que ens separa. Vull que vingui
la ventada que tanqui d'un sol cop
les meves esperances entreobertes,
però no puc tancar la porta, i tu
no vols creuar-la. El marc d'aquesta porta
t'ha fet l'esbós inanimat d'un quadre,
i amb recança em limito a contemplar-te
com si fossis una obra inacabada.
Tu fulleges algun llibre entreobert
i jo m'entesto a no passar de pàgina.

MISÈRIA

I el Dant digué: no hi ha dolor més gran
que recordar-se d'aquell temps feliç
en la misèria. Pels vorals trencats
del cel, on la tardor es beu la mesura
d'un dia, insadollable, un ocell vaga
amb la gràcia d'uns llavis encisats
damunt la copa. Lluny de tot estol,
s'entreté fent dibuixos com un llapis
que no toca el paper. Rere els turons
on el ponent comença a recremar-se,
molt lluny, els seus companys dibuixen fletxes.
Però, com el forat d'una sageta,
l'ocell que ja ha ferit vola en la llàgrima
dels dies engolits, i ens ennuega
com un record que s'ha perdut dels altres.